

Περί νηστείας και περί θησαυρισμού (Ματθ. 6,16-24) (π. Ιωήλ Γιαννακόπουλος)

[/ Γενικά Θέματα](#)

«Όταν δε νηστεύητε, μη γίνεσθε ὡσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποὶ· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες. Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Σὺ δε νηστεύων ἀλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον σου νίψαι, ὅπως μὴ φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ ὁ πατὴρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ». Ἡ νηστεία εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀσκησις τῆς αυτοκυριαρχίας μας. Οἱ Φαρισαῖοι ἔκαμον καὶ δι' αὐτῆς τὴν ἐπίδειξιν. Ἄφηνον οὗτοι ἀνίπτων τὸ πρόσωπον καὶ ἀπεριποίητον, ἐξήρχοντο με ἀναμαλλιάτικο κεφάλι καὶ γένειον ἀκτένιστον (αὐτὸ εἶναι ὁ ἀφανισμὸς), ἵνα φαίνωνται, ὅτι νηστεύουσι καὶ ἐλκύσωσι τὴν συμπάθειαν, τὸν σεβασμὸν. Ὁ Κύριος συνιστᾷ νὰ νίπτωνται καὶ νὰ μυρώνονται οἱ μαθηταὶ του, ὅταν νηστεύωσι. Νίψιμον καὶ μύρωμα ἔκαμον οἱ σύγχρονοι τοῦ Ἰησοῦ,

όταν επρόκειτο να υπάγωσιν εις γάμον. Τούτο θέλει να δηλώση την μεγάλην χαράν, με την οποίαν έπρεπε να κρύπτωσι την άσκησιν των οι μαθηταί του Κυρίου.

Θέμα: Περί νηστείας.

Τι είναι η νηστεία; Εάν συγκεντρώσωμεν τας περί αυτής γνώμας των πατέρων της εκκλησίας, της Αγίας Γραφής, σημερινών παιδαγωγών, ηθικολόγων και ιατρών, θα ίδωμεν ότι η νηστεία είναι σπουδαίος θεσμός έχων όλα τα προσόντα του ακμαιοτάτου ανθρωπίνου οργανισμού ήτοι σώμα και δόξαν. Ας ίδωμεν και ταύτα εις την νηστείαν.

Α΄.

Το Σώμα της νηστείας. Εις κάθε σώμα εξετάζονται κυρίως τρία πράγματα ωρισμένη ηλικία, ηθική, και υγεία. Η ηλικία της νηστείας Εμφανίζεται πρώτον εις τον Αδάμ και την Εύαν ως εντολή του Θεού 5—6 χιλιάδες χρόνια προ Χριστού. Εμφανίζεται εις τον Μωϋσήν 1500 χρόνια προ Χριστού, ο οποίος ενήστευσε 40 ημέρας, πριν λάβη τον νόμον επί του όρους Σινά. Ο Δανιήλ δια της νηστείας εστόμωσε τους επί επτά ημέρας νήστεις λέοντας, όταν ερρίφθη εις τον λάκκον των λεόντων και δεν εθίγη υπ' αυτών. Οι τρεις παίδες εν καμίνω δια της νηστείας εφάνησαν ωραίοι εις τα όμματα του Ναβουχοδονόσορος και δεν εθίγησαν υπό της πυράς της καμίνου.

Ο Πρόδρομος ήτο ασκητής, ο Κύριος ενήστευσε 40 ημέρας και ρητώς συνέστησε την νηστείαν λέγων «το γένος τούτο» των δαιμόνων «ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία». Αλλά και εις την περικοπήν ταύτην συνιστά και πάλιν την νηστείαν. Ο πρώτος μετά τον ένα, ο απόστολος των εθνών Παύλος ομολογεί, ότι ήτο «εν νηστείαις πολλάκις». Έπειτα έρχεται η σειρά των ασκητών, ερημιτών, μοναχών, οι Βασίλειοι, οι Γρηγόριοι, οι Χρυσόστομοι, οι οποίοι ετήρησαν την νηστείαν. Γενικώς δε μέχρι της εκρήξεως του Ευρωπαϊκού πολέμου 1914, η νηστεία ήτο παρ' ημίν θεσμός αξιοσέβαστος. Μετά ταύτα εχαλαρώθη ο θεσμός ούτος λόγω ίσως της επιμιξίας των Εθνών. Επομένως η ηλικία της νηστείας ανέρχεται εις 5—6 χιλιάδας χρόνια π. Χ. και 1900 περίπου μ. Χ. ήτοι 7—8 χιλιάδες χρόνια ! Η ηλικία αύτη είναι σοβαρά και ουχί ευκαταφρόνητος προκειμένου να επιβληθή εις τας συνειδήσεις μας.

Η ηθική βάση της νηστείας. Η νηστεία είναι η γυμναστική της ψυχής, όπως λέγουσι σπουδαίοι παιδαγωγοί και ηθικολόγοι ρητώς. Η νηστεία αποτελεί την αδαμαντίνην βάσιν της ασκήσεως της βουλήσεως.(1) Και πράγματι. Η εντολή «μη φάγης» και το περιεχόμενον της εντολής ταύτης «μη φάγης κρέας κλπ.», πράγματα τα οποία κολακεύουν την γεύσιν και τον ουρανίσκον, θίγουσι τον

ψυχικόν εγωϊσμόν, και τον σωματικόν ηδονισμόν. Η εκτέλεσις της εντολής ταύτης ταπεινώνει την ψυχήν και ασκεί την βούλησιν εις την κυριαρχίαν επί του εαυτού μας. Ότι η διπλή αύτη μορφή της εντολής ταύτης είναι σπουδαία άσκησις της βουλήσεώς μας, φαίνεται εκ του ότι φαγητά πασχαλινά τρωγόμενα εις ημέρας νηστείας υπό ανθρώπων εχόντων ακόμη συνείδησιν της απαγορευτικής εντολής είναι νοστιμώτερα παρά εάν κατελύοντο άλλας ημέρας. Τούτο προέρχεται εκ του ότι η κατάλυσις της νηστείας είναι κατάλυσις απηγορευμένου καρπού.

Η υγεία. Η νηστεία είναι υγεία. Πόσον υγιεινή είναι η πραγματική νηστεία, φαίνεται και εκ των σημερινών ακόμη ιατρών, οι οποίοι άνευ θρησκευτικών προϋποθέσεων συνιστούν την νηστείαν εις διαφόρους παθήσεις σωματικής, εις δε τους υγιείς την φρουτοφαγίαν, άλλοι δε και θεραπείας διαφόρων σωματικών νόσων υποδεικνύουν δια κερασοθεραπείας, σταφυλοθεραπείας, χυλοθεραπείας κλπ. Η σύστασις των βιταμινών δια την αποτοξίνωσιν του οργανισμού και η παντελής ασιτία εις παχύσαρκους είναι σύστασις όχι θεολόγων, αλλί' ιατρών.

Επομένως η νηστεία είναι ηλικίας αξιοσεβάστου, ηθικής βαρύτητος πρώτου μεγέθους και αίτιον υγείας δια τον οργανισμόν του ανθρώπου.

Η νηστεία είναι φάρμακον. Ο Χρυσόστομος όμως παρατηρεί, ότι οσονδήποτε σπουδαίον φάρμακον και αν είναι δεν είναι η αυτή δι' όλους, εξαρτάται εκ της υγιεινής καταστάσεως του ανθρώπου. Δια τούτο πρέπει να προσέχωμεν κατά τον ίδιον πατέρα, τον χρόνον, τον τρόπον, το ποσόν. Ιδού το σώμα της νηστείας. Αλλά ανωτέρα του σώματος της νηστείας είναι η δόξα ταύτης.

Β'.

Η δόξα της νηστείας.

Αύτη είναι οι πατέρες, οι οποίοι την έζησαν, η νηστεία των παθών, η οποία την στεφανώνει και αι δύο πτέρυγες αυτής προσευχή και ελεημοσύνη. Και η νηστεία έχει μέλη ωραιότατα έχει Μωϋσήν, τρεις παίδας εν καμίνω, προφήτην Ηλίαν, Πρόδρομον, Αποστ. Παύλον, Χρυσόστομον, Βασίλειον, Γρηγόριον, ασκητάς, Μέγαν Αντώνιον, ερημίτας, αλλά και προ πάντων τιμιώτατον μέλος τον Χριστόν ως κεφαλήν της. Υπάρχουν τιμιώτερα μέλη, ωραιότερα, θειότερα, και αγνότερα από τους πατέρας τούτους και ιδίως τον Χριστόν; Ασφαλώς όχι.

Αλλά εάν τα μέλη της νηστείας είναι τόσοσιν ωραία, ο στέφανός της είναι εξ ίσου ωραίος. Και ποίος είναι ούτος; Ο Χρυσόστομος λέγει: «Δεν πρέπει να νηστεύη μόνον το σώμα μας, η κοιλία μας, το στόμα μας εκ των υλικών φαγητών, αλλά και αι άλλαι αισθήσεις μας εκ των κακιών». Και συγκεκριμένως ο αυτός πατήρ συνεχίζει: «νηστεύεις οίνον και όμως θυμώνεις. Νηστεύεις κρέατα ιχθύων και

άλλων χερσαίων ζώων και όμως εμπηγνύεις την γλώσσαν σου εις την υπόληψιν του αδελφού σου. Νηστεύεις το γάλα και όμως την μητέρα σου, η οποία σε έθρεψε με το γάλα της, εντρέπεται να την είπης μητέρα, την υβρίζεις, την κακοποιείς. Νηστεύεις το έλαιον και όμως τόσο στενοχωρείς τους υφισταμένους σου και πιέζεις αυτούς, ώστε στραγγίζεις απ' αυτούς όχι μόνον το έλαιον των, αλλά και το αίμα των».

Νηστεύεις το βούτυρον, το οποίον είναι ο αφρός του γάλακτος και το οποίον γάλα είναι αφρός της σαρκός του ζώου, δεν νηστεύεις όμως τον πονηρόν οφθαλμόν, ο οποίος δια της οφθαλμομοιχείας πίνει τον αφρόν του γάλακτος της σαρκικής αμαρτίας. Δεν θέλεις να ακούσης περί καταλύσεως φαγητών, όταν νηστεύης, και όμως η ακοή σου είναι πρόθυμος να ακούση διαβολάς και συκοφαντίας του αδελφού σου. Πρέπει επομένως να νηστεύωσιν οφθαλμοί, ακοή, χείρες και πόδες. Τα στολίσματα λοιπόν του στεφάνου της νηστείας είναι η καθαρότης των οφθαλμών, η αγνότης ακοής, η αποχή αδικιών δια των χειρών γενομένων, η απομάκρυνσις των ποδών μας από οίκους ανοχής, η κατάπαυσις της γλώσσης μας από κατάκρισιν και διαβολήν. Ιδού και ο στέφανος της νηστείας, αι ποικίλαι αρεταί. Αύται είναι τόσο σπουδαίαι, ώστε είναι δυνατόν να υπάρχωσιν, όταν δια λόγους υγείας δεν δύναται να εφαρμοσθή η των υλικών φαγητών νηστεία.

Πλησίον όμως της ωραιότητος των μελών της νηστείας των ωραιωτάτων κοσμημάτων του στεφάνου της, των διαφόρων αρετών, υπάρχουν προς δόξαν της νηστείας και αι δύο πτέρυγες ταύτης, αι οποίαι είναι η προσευχή και η ελεημοσύνη. Και πράγματι. Η νηστεία χωρίς την προσευχήν, ομοιάζει προς δένδρον χωρίς χυμόν, επομένως είναι κούτσουρο! Η νηστεία έχει τον σκοπόν να μας αναβιβάση δια της προσευχής εις τον Θεόν κάμνουσα το σώμα μας ελαφρότερον, ίνα πετάξη δια της νηστείας προς τον Δημιουργόν μας. Επομένως εκείνος ο οποίος νηστεύει, αλλά δεν προσεύχεται, ουδόλως αισθάνεται την ωφέ-λειαν εκ της νηστείας!

Αλλ' εάν η νηστεία είναι βοηθητικόν μέσον της προσευχής, εξ ίσου βοηθητικόν της προσευχής και σκόπιμον της νηστείας μέσον είναι η ελεημοσύνη. Ο άνθρωπος νηστεύει όχι μόνον δια να πετάξη με την προσευχήν, αλλά και να εύρη εκ της νηστείας του περίσσευμά τι δια να βοηθήση τους πτωχούς. Εκείνος λοιπόν ο οποίος νηστεύει, αλλά δεν ελεεί, αμαρτάνει, διότι αποφεύγει ένα εκ των κυρίων σκοπών της νηστείας, την ελεημοσύνην. Ο Χρυσόστομος τονίζει επλ' αυτού επιγραμματικώς τα εξής. «Αι 5 μωραί παρθένοι αν και παρθένοι ετιμωρήθησαν, διότι δεν είχαν ελεημοσύνην. Πόσω μάλλον είναι ένοχοι τιμωρίας εκείνοι, οι οποίοι εφαρμόζουν μικροτέραν αρετήν της παρθενίας την νηστείαν, αποφεύγουσιν όμως την ελεημοσύνην ;» Η ελεημοσύνη και η προσευχή, κατά τον Ιερόν Χρυσόστομον,

είναι αι δύο πτέρυγες, δια των οποίων θα πετάξωμεν με το ελαφρόν εκ της νηστείας γενόμενον σώμα μας ως πτηνά εις τον ουρανόν. Και με ολίγα λόγια δια της προσευχής αφιερώνομεν την ψυχήν μας εις τον Θεόν, δια της νηστείας το σώμα μας, δια της ελεημοσύνης τα υλικά μας αγαθά. Ιδού η νηστεία κατά το σώμα και την δόξαν.

Ο Ιπποκράτης ο Πατήρ της Ιατρικής απέθανεν εις ηλικίαν 100 ετών. Ερωτηθείς δε εις τι οφείλει την μακροζωίαν του, απήντησεν: Ουδέποτε εσηκώθηκα από το τραπέζι μου χορτάτος. Αλλά και σήμερον υπάρχουνσι Μοναστήρια εις όλον τον κόσμον ονομαζόμενα Μοναστήρια των Τραπιστών. Οι Μοναχοί τούτων έχουσιν απόλυτον σιωπήν, τρέφονται δια τροφών φυτικών, απέχουσιν πασχαλινών φαγητών και κοιμώνται κατά γης από τας 7 μέχρι τας 2 του μεσονυκτίου. Οι μοναχοί ούτοι φθάνουσιν εις μεγάλην ηλικίαν, είναι υγιέστατοι και πολλοί εξ αυτών εθεραπεύθησαν όταν εισήλθον εις την Μονήν εξ ασθενειών, τας οποίας είχαν πριν εισέλθωσιν. Ιδέ Spirago σελίδα 544.

Ας μάθωμεν λοιπόν να νηστεύωμεν.

Περί θησαυρισμού. (Ματθ. ΣΤ' 19-24)

«Μη θησαυρίζετε υμίν θησαυρούς επί της γης, όπου σης και βρώσις αφανίζει και όπου κλέπται διορύσσουσι και κλέπτουσι. Θησαυρίζετε δε υμίν θησαυρούς εν ουρανώ, όπου ούτε σης ούτε βρώσις αφανίζει και όπου κλέπται ου διορύσσουσιν, ουδέ κλέπτουσιν. Όπου γαρ εστίν ο θησαυρός υμών, εκεί έσται και η καρδιά υμών. Ο λύχνος του σώματος ο οφθαλμός εστίν· εάν ουν ο οφθαλμός σου απλούς η, όλον το σώμα σου φωτεινόν έσται· εάν δε ο οφθαλμός σου πονηρός η, όλον το σώμα σου σκοτεινόν έσται. Ει ουν το φως το εν σοι σκότος εστί, το σκότος πόσον; Ουδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν· η γαρ τον ένα μισήσει και τον έτερον αγαπήσει η ενός ανθέξεται και του ετέρου καταφρονήσει. Ου δύνασθε Θεώ δουλεύειν και μαμωνά».

Ο άνθρωπος προσκολλάται εις τα υλικά αγαθά, αν και ταύτα είναι πρόσκαιρα, διότι είναι παρόντα. Αδιαφορεί δια τα επουράνια αγαθά, αν και είναι αιώνια, διότι είναι απόντα. Εφαρμόζει δηλαδή ο άνθρωπος το «κάλλιο ένα και στο χέρι, παρά δέκα και καρτέρει». Ο Κύριος δια να μας πείση να αδιαφορώμεν εις τα επίγεια και να προσκολλώμεθα εις τα ουράνια αγαθά, αφιερώνει την περικοπήν ταύτην. Ας ίδωμεν τας κακίας και αρετάς επιγείων και ουρανίων θησαυρών.

A.

Επίγεια αγαθά. Ταύτα φθείρονται και φθείρουν. Φθείρονται τα ίδια και φθείρουν τον νουν του ανθρώπου. Πράγματι.

1ον.

Φθείρονται! Ο Κύριος λέγει· «μη θησαυρίζετε θησαυρούς επί της γης, όπου σης και βρώσις αφανίζει και όπου κλέπται διορύσσουσι και κλέπτουσι». Σης είναι ο σκώρος και παν ζώυφιον εξωτερικόν, το οποίον κατατρώγει ενδύματα, ξύλα επίπλων, καρπούς κλπ. Βρώσις δε είναι η σκωρία η σήψις και παν είδος εσωτερικής φθοράς εις τα διάφορα αγαθά μας. Επειδή όμως τα διάφορα χρυσά νομίσματα δεν υπόκεινται εις σκώρον η σκωριαν, ο Κύριος θέτει άλλον εχθρόν τούτων, τους κλέπτας, οίτινες διορύσσουσι και κλέπτουσιν ήτοι κάμνουν διάρρηξιν και αφαιρούν τα τιμαλφή αντικείμενα. Αλλά κλέπται των τιμαλφών δεν είναι μόνον οι κρυφοί διαρρήκται, αλλά και οι φανεροί ποικίλοι λησταιί, οι οποίοι δια διαφόρων τεχνικών υποτιμήσεων η ανατιμήσεων της λίρας κλέπτουν άλλοτε μεν την αξίαν της λίρας άλλοτε δε την αξίαν των εμπορευμάτων.

Τελευταίος όμως εχθρός των χρυσαφικών είναι αυτός ο ίδιος ο κάτοχος, ο οποίος δια της πολυχρονίου χρήσεως των τιμαλφών και της συνηθείας αυτών εξαφρίζει αρκετόν μέρος εκ της αξίας των, διότι δεν εκτιμά αυτά τόσον μετά δεκαετίαν, όσον ελαχταρούσεν αυτά κατά την αρχήν της αποκτήσεως των. Επομένως εχθροί των υλικών μας αγαθών, τα οποία φθείρονται είναι ζώυφια άόρατα, χρόνος πανδαμάτωρ, άνθρωποι κακοί και ημείς!

2ον).

Η πλεονεξία των υλικών αγαθών φ θ ε ι ρ ει τον νουν του ανθρώπου. Και ιδού. Ο Κύριος βεβαιοί ρητώσ· «ο λύχνος του σώματος εστίν ο οφθαλμός». Ο οφθαλμός είναι δια το σώμα, ο,τι ο λύχνος δια τον όλον άνθρωπον. «Εάν ουν ο οφθαλμός σου απλούς η, όλον το σώμα σου φωτεινόν έσται. Εάν δε ο οφθαλμός σου πονηρός η, όλον το σώμα σου σκοτεινόν έσται». Όπως δηλαδή ο οφθαλμός του ανθρώπου είναι το λυχνάρι, δια του οποίου βλέπει ούτος το σώμα του και τα περίξ του σώματός του, τον ορατόν κόσμον γενικώς, κατά παρόμοιον τρόπον και ο νους είναι ο λύχνος της ψυχής. Όταν είναι «απλούς» υγιής ο οφθαλμός μας και φωτίζεται υπό του ηλίου, βλέπομεν όλον το σώμα μας, ενώ όταν ο οφθαλμός μας είναι «πονηρός» ήτοι βλαμμένος, γύρω μας υπάρχει σκότος. Κατά παρόμοιον τρόπον και ο λύχνος της ψυχής μας ο νους, όταν μεν είναι υγιής φωτιζόμενος υπό του Ουρανίου φωτός, μακράν της προσκολλησεως των επιγείων, φωτίζει το εσωτερικόν της ψυχής μας, ενώ όταν δεν φωτίζεται υπό του ουρανίου φωτός, έχει πάθη βλάβην, ιδίως δια του πάθους της φιλαργυρίας και δεν βλέπει. Εν τοιαύτη

περιπτώσει λέγει ο Κύριος· «ει το φως το εν σοι σκότος εστί» εάν ο φωτισμένος νους σκοτισθή, «το σκότος πόσον;» τα σκοτεινά πάθη, τα οποία υπάρχουν εις την ψυχήν μας υπό της πλεονεξίας ωθούμενα επαναστατούν και γίνονται σκοτεινότερα.

Ότι η φιλαργυρία σκοτίζει τον νουν του ανθρώπου φαίνεται εκ του ότι ο φιλάργυρος δεν βλέπει τι έχει, αλλά τι του λείπει. Και επειδή, όσα πολλά και αν έχη, κάτι θα του λείπη, δεν αισθάνεται εκείνα τα οποία έχει, αλλά λαχταρά το ελάχιστον, το οποίον του λείπει. Δια τούτο βλέπετε ανθρώπους πλουσίους και αδελφούς, οι οποίοι φιλονικούν, έχουν θανάσιμον μίσος δι' ένα πήχυν τόπον. Βλέπετε συνοίκους ευπόρους, οι οποίοι τρέχουν εις τα δικαστήρια δια την διαφοράν ενός νεροχύτου. Βλέπετε γείτονας ευκαταστάτους, οι οποίοι έχουσι χρόνια ολόκληρα να ανταλλάξουν την «καλημέρα» του Θεού δια οικονομικής διαφοράς ελαχίστας. Ολίγον είναι αυτό το σκότος εις τον νουν του φιλαργύρου; Πόσα πάθη δεν επαναστατούν εντός των; Πόσαι εχθρότητες, μίση, ζηλοτυπία, χαιρεκακία, εγωϊσμοί εξ αιτίας της φιλαργυρίας των!

Η πλεονεξία των υλικών αγαθών φθείρει τον άνθρωπον, αφ' ου πρώτον φθαρώσιν αυτά. Αλλά εχθρός των υλικών αγαθών δεν είναι μόνον τα ζώΰφια, ο χρόνος, οι κακοί άνθρωποι, ο ίδιος ο φιλάργυρος, αλλά και ο μεγαλύτερος φιλάργυρος, ο Ιούδας ήτο εχθρός των χρημάτων, διότι ούτος επέταξε τα αργύρια, δια τα οποία επρόδωσε τον Χριστόν.

Ο Χριστός εγεννήθη και απέθανε πάμπτωχος, ίνα δείξη την περιφρόνησίν του εις τα υλικά αγαθά. Επομένως εχθροί της προσκαίρου ταύτης ύλης είναι ζώΰφια, χρόνος, κακοί άνθρωποι, ο ίδιος ο άνθρωπος, ο φιλάργυρος Ιούδας, ο Χριστός, επομένως ολόκληρος ο κόσμος. Ιδού τα χαρακτηριστικά οι εχθροί των επιγείων θησαυρών!

B.

Ουράνια αγαθά. Εάν τα επίγεια αγαθά φθείρουν και φθείρωνται, τα ουράνια αγαθά είναι άφθαρτα εκεί, ευγενικά από εδώ.

Μάλιστα! 1ον. Είναι άφθαρτα, άνευ σκωλήκων και ζωΰφίων της γης· εκεί υπάρχει δόξα άφθαστος και όπως λέγει ο Κύριος ρητώσ «ούτε σης, ούτε βρώσις αφανίζει και όπου κλέπται ου διορύσσουσιν ουδέ κλέπτουσιν». Αντί του πανδαμάτορος χρόνου εδώ, η αιωνιότης εκεί, η οποία δεν γεννά την μόνοτονίαν, διότι αιώνιον απέναντι του Θεού είναι το πάντοτε καινούργιο. Αντί των εδώ πολλάκις αδίκων νόμων, εκεί υπάρχει «πόλις εν η δικαιοσύνη κατοικεί». Εδώ ο πλούτος φορολογείται, εκεί αμείβεται, όπως λέγει ο Κύριος ρητώσ «επί ολίγα ης πιστός, επί πολλών σε καταστήσω, είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου». Εδώ υπάρχουν

άστεγοι η ενοικιοστάσιον χάριν των αστέγων, εκεί ούτε ενοικιοστάσιον, ούτε άστεγοι, διότι κατά την διαβεβαίωσιν του Κυρίου «εν τη οικία του Πατρός μου πολλάί μοναί εισίν». Αντί της εδώ μερικής και σχετικής γνώσεως, εκεί υπάρχει η πλήρης γνώσις, η όρασις του Θεού καθώς εστί.

Τα επουράνια αγαθά δεν είναι μόνον αιώνια εκεί, αλλά και 2) ευγενικά από εδώ. Πράγματι. Ο Κύριος μας το βεβαιοί λέγων «όπου γαρ εστί ο θησαυρός υμών, εκεί έσται και η καρδιά υμών». Ενταύθα «καρδιά» σημαίνει ολόκληρον τον άνθρωπον, επομένως τον νουν του, το συναίσθημα και την θέλησίν του. Κατά συνέπειαν ο νους, η καρδιά και η θέλησις του ανθρώπου, ο οποίος έχει θησαυρούς εις τον ουρανόν, είναι ουράνιοι. Και συγκεκριμένως : Ο νους του πιστού, ο οποίος έχει θησαυρούς εις τον ουρανόν, είναι φωτεινός ως εξής. Ο φιλάργυρος συγκεντρώνει χρήματα και ο πλεονέκτης κτήματα δια τον εαυτόν των και όμως θα τα αφήσουν εις άλλους ίσως και εις τους εχθρούς των. Ο θησαυρίζων εν ουρανώ σκορπίζει εις τους άλλους και θα τα εύρη πολλαπλάσια εις τον ουρανόν δια τον εαυτόν του. Δεν είναι λοιπόν σοφός ο θησαυρίζων εν ουρανώ, διότι τελικώς τα σκορπιζόμενα θα έλθουν εις την εξουσίαν του, εν ω ο θησαυρίζων επί γης συγκεντρώνει δια τον εαυτόν του και όμως τα αφήνει χωρίς να θέλη εις τους άλλους;

Ο θησαυρίζων εν ουρανώ δεν είναι μόνον σοφός δια τον λόγον τούτον, αλλά και δια την ασφάλειαν των υλικών του αγαθών. Ο ουρανός δηλαδή είναι η καλύτερα τράπεζα, η οποία εν ουδεμιά περιπτώσει ουδέποτε χρεωκοπεί, εν αντιθέσει προς τας επιγείους τράπεζας, αίτινες οσονδήποτε μεγάλοι και αν ήσαν, ήλθεν εποχή, ότε εχρεωκόπησαν. Ο θησαυρίζων εν ουρανώ δεν είναι μόνον σοφός, αλλή αναπτύσσει και τσαύτα ευγενή αισθήματα, ώστε είναι αγαπητός και εδώ όχι μόνον υπό φίλων, αλλά και υπό εχθρών του, διότι γνωρίζει να βοηθή όχι μόνον φίλους αλλά και εχθρούς του. Ο θησαυρίζων εν ουρανώ είναι αγαπητός εις αυτήν την ζωήν από όλους τους ανθρώπους. Εάν η σοφία του είναι δια τον εαυτόν του, η ευγένειά του είναι δια τους άλλους. Αγαπάται δια τούτην όχι μόνον υπό φίλων και εχθρών αλλά και υπό των αγγέλων. Μεγάλη η σοφία του, μεγάλη η ευγένειά του.

Η εξύψωσις όμως του θησαυρίζοντος εν ουρανώ δεν είναι μόνον εις τον νουν και την καρδίαν του, αλλά και εις την θέλησίν του, διότι είναι ο ηρωϊκώτερος των ανθρώπων. Πόσον ηρωϊκός είναι ούτος φαίνεται εκ του ότι δεν ελκύεται εκ του παρόντος και των θελγήτρων αυτού, εις τα οποία ευρίσκονται τα υλικά αγαθά, ούτε εμποδίζεται εκ της απουσίας της μελλούσης αμοιβής. Έχει την δύναμιν ο θησαυρίζων εν ουρανώ να διασκελίζη το «ένα και στο χέρι» και να φθάνη εις τα «δέκα και καρτερεί» των μελλόντων του ουρανού αγαθών. Η διασκελίσις αύτη οσονδήποτε και αν ελκύεται υπό της αιωνιότητος των μελλόντων αγαθών, οσονδήποτε και αν ωθήται υπό της προσκαιρότητος των επιγείων αγαθών, είναι

ηρωϊσμός, διότι αδιαφορεί δια το «ένα και στο χέρι» το οποίον είναι παρόν των επιγείων αγαθών και βλέπει τα «δέκα και καρτέρει» των ουρανίων θησαυρών, τα οποία είναι απόντα.

Τέλος ο Κύριος θέτει την σφραγίδα λέγων· «ουδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν· η γαρ τον ένα μισήσει και τον έτερον αγαπήσει η του ενός ανθέξεται και του ετέρου καταφρονήσει. Ου δύνασθε Θεώ δουλεύειν και Μαμωνά». «Αντέχομαι» σημαίνει προσκολλώμαι στερεώς. Η θα μισήση λοιπόν τις τον πλούτον και θα αγαπήση τον Θεόν η θα κράτηση στερεώς τον πλούτον και θα καταφρονήσει τον Θεόν. «Μαμωνάς» είναι λέξις Συριακή και σημαίνει το μέρος, όπου κρύπτει τις τους θησαυρούς του. Εδώ δε σημαίνεται ο θεός του πλούτου των Σύρων. Με δύο λόγια ο χρυσός και ο Χριστός είναι δύο κύριοι ζηλότυποι. Έκαστος εξ αυτών θέλει ολόκληρον τον εαυτόν μας. Ο Χριστός μας δίδει περισσότερα από ο,τι μας υπόσχεται. Ο χρυσός αφαιρεί και εκείνα τα οποία υπόσχεται, διότι φθείρεται και φθείρει. Ο ιερός Χρυσόστομος παρομοιάζει τον χρυσολάτρην με σκύλον δεμένον δια χρυσών αλύσεων και γαυγίζοντα. Όπως ο σκύλος δηλαδή είναι δεμένος με την αλυσίδα έτσι και ο πλούσιος με τα χρήματά του. Όπως ο σκύλος γαυγίζει δια ξένους θησαυρούς, έτσι και ο φιλάργυρος γαυγίζει δια υλικά αγαθά, τα οποία θα αφήση εις άλλους. Τρομερώτατον κατάντημα φιλαργυρίας είναι το εξής: Κατά τον Νοέμβριον του 1848 απέθανε πλησίον των Παρισίων γέρων 75 ετών, ονομαζόμενος Πικάρδος. Οι γείτονες, επειδή δεν τον είδον επί ημέρας να εξέλθη της οικίας του, ειδοποίησαν την αστυνομίαν. Αστυφύλακες ελθόντες ήνοιξαν βιαίως την θύραν και εισήλθον εις το δωμάτιον του δυστυχούς γέροντος, ο οποίος ήτο νεκρός επί στρώματος εξ αχύρου έχων ως προσκεφάλαιον μίαν πέτραν. Όλα τα έπιπλά του ήσαν εν ξύλινον κιβώτιον, το οποίον ήτο πλήρες χρημάτων, το οποίον είχε πλησίον του. Κατόπιν νεκροψίας απεδείχθη, ότι απέθανεν εκ πείνης. Αι αρχαί εις μάτην εζήτησαν να εύρωσι κληρονόμους. Ήτο άγνωστος, διότι μετώκησεν εξ άλλης πόλεως!

Ας αγαπήσωμεν λοιπόν τους ουρανίους θησαυρούς και ουχί τους προσκαίρους υλικούς.

(1)

Ηθική Ανδρούτσου

Πηγή: agiazoni.gr